

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7CdoR/3/2026
Identifikačné číslo spisu: 1621202264
Dátum vydania rozhodnutia: 31.03.2026
Meno a priezvisko: JUDr. Martina Valentová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:1621202264.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci starostlivosti súdu o toho času plnoletú U. G., narodenú XX. U. XXXX, bývajúcu u matky a maloletú G. G., narodenú XX. C. XXXX, bývajúcu u matky, v konaní zastúpených procesným opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, Vázovova 7, detí matky Mgr. G. V., narodenej XX. C. XXXX, R., E. XXXX/XX, a otca Ing. G. G., narodeného XX. C. XXXX, R., L. XX/X, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou VERIONS, s.r.o., IČO: 47239441, Bratislava, Radvanská 21, o uložení výchovného opatrenia, o nariadenie neodkladného opatrenia v priebehu odvolacieho konania vo veci samej o uloženie výchovného opatrenia, vedenej na Mestskom súde Bratislava II pod sp. zn. B1-7P/1/2021 (pôvodne vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 7P/1/2021), o dovolaní otca proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave zo 08. júla 2025 č. k. 12CoPno/10/2025-1216, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“) uznesením z 08. júla 2025 č. k. 12CoPno/10/2025-1216 návrh otca na nariadenie neodkladného opatrenia podaného v priebehu odvolacieho konania zamietol (výrok I.) a rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania (výrok II.).

1.1. Z odôvodnenia uznesenia odvolacieho súdu vyplýva, že v čase rozhodovania odvolacím súdom prebiehalo na súde prvej inštancie konanie o uložení výchovného opatrenia, v rámci ktorého súd prvej inštancie uznesením z 03. marca 2022 č. k. 7P/1/2021-530 zamietol návrh otca na uloženie výchovného opatrenia a žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania. Otec predmetné uznesenie napadol odvolaním, o ktorom odvolací súd rozsudkom z 31. januára 2024 č. k. 12CoP/24/2023-1067, sp. zn. 12NcP/2/2023 rozhodol tak, že uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil a žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej ako „dovolačný súd“ alebo „najvyšší súd“) o dovolaní otca rozhodol uznesením z 12. decembra 2024 sp. zn. 7CdoR/12/2024 a rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

1.2. Po vrátení veci odvolaciemu súdu sa otec (prostredníctvom splnomocnenca) návrhom

predneseným ústne na pojednávaní pred odvolacím súdom dňa 02. júla 2025 v rámci záverečnej reči domáhal nariadenia neodkladného opatrenia (obsahovo totožného s návrhom na uloženie výchovného opatrenie v znení formulovanom v podaní otca z 30. júna 2025). Opodstatnenosť nariadenia neodkladného opatrenia v konaní otec dôvodil krátkosťou času, ktorý zostáva do plnoletosti maloletých dcér. Navrhovaným neodkladným opatrením sa otec domáhal, aby ním súd nariadil (vtedy) maloletej U., maloletej G. a ich matke podrobiť sa v súdom určenom trvaní a v potrebnom rozsahu odbornému psychologickému poradenstvu za účelom odstránenia odmietania otca, starých rodičov a svojich súrodencov zo strany maloletých U. a G., ako aj za účelom obnovy a nápravy vzťahov medzi maloletými s otcom a starými rodičmi. Uviedol, že takýto postup je v súlade s jeho prvotným návrhom zo septembra 2021, teda s tým, čoho sa od začiatku súdneho konania domáha. Otec argumentoval, že účelom konania nie je vynucovania lásky či inej obdobnej emócie zo strany maloletých dcér, ale dosiahnutie nápravy porušených práv všetkých maloletých detí, otca a starých rodičov, ako aj to, aby si maloleté dcéry odstránili konflikty lojality. Doplnil, že uvedené nie je v protiklade s tým, aby si maloleté zároveň plnili svoje zákonné povinnosti, ktoré voči otcovi majú. Vo vzťahu k matke navrhol otec uloženie výchovného opatrenia aj za účelom odstránenia komunikačných problémov medzi rodičmi, vyplývajúcich z jej výrazne negatívneho vzťahu k otcovi, pomoci matke pochopiť a akceptovať fakt, že vo výchove a individuálnom osobnostnom vývoji maloletých detí má otec nezastupiteľnú úlohu, v dôsledku čoho môže dôjsť k zlepšeniu riešenia konfliktov, ktoré sa nebudú prenášať na maloleté deti. Otec svojimi návrhmi tiež žiadal, aby bola matke uložená povinnosť zabezpečiť účasť maloletých detí na realizácii výchovného opatrenia.

1.3. Odvolací súd po oboznámení sa s návrhom otca na nariadenie neodkladného opatrenia dospel k záveru, že nariadenie neodkladného opatrenia nie je dôvodné. Otec neuviedol žiadne relevantné skutočnosti, ktorými by osvedčil potrebu rýchlej a okamžitej ochrany nariadením neodkladného opatrenia, neuviedol ani, že by bol život, zdravie, priaznivý vývoj maloletých ohrozený alebo narušený. Otcom uvádzaná skutočnosť, že maloleté deti U. a G. čoskoro nadobudnú plnoletosť podľa odvolacieho súdu nemožno považovať za okolnosť, odôvodňujúcu nariadenie neodkladného opatrenia spočívajúceho v uložení výchovného opatrenia. Odvolací súd mal zo súdneho spisu za preukázané, že situácia v rodine je nepriaznivá a vzťah medzi otcom a maloletými dcérami je dlhodobo narušený a teda nejde o stav, ktorý by vyžadoval okamžitý zásah odvolacieho súdu. Odvolací súd zdôraznil, že 02. júla 2025 potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie vo veci samej o zamietnutí návrhu otca na uloženie výchovného opatrenia. Vychádzajúc z vykonaného dokazovania odvolací súd uzavrel, že v čase jeho rozhodovania nie sú splnené podmienky na uloženie žiadneho (nielen otcom navrhovaného) výchovného opatrenia vo vzťahu k maloletým dcéram ani vo vzťahu k ich matke.

1.4. O nároku na náhradu trov konania rozhodol odvolací súd podľa § 52 zákona č. 161/2015 Z. z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len „CMP“) tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

2. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal otec (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z ustanovení § 420 písm. e) a f) CSP.

2.1. Prípustnosť dovolania na základe § 420 písm. e) CSP dovolateľ dôvodil zaujatosťou sudkyň odvolacieho senátu Krajského súdu v Trnave JUDr. Kataríny Slováčkovej, JUDr. Ľubici Bundzelovej a Mgr. Andrey Hadnagyovej voči jeho osobe. Tvrdenú zaujatosť sudkyň odvolacieho súdu dovolateľ demonštroval prostredníctvom obsahu časti zvukového záznamu z pojednávania dňa 02. júla 2025, z ktorého bol zrejmy negatívny postoj uvedených sudkyň voči jeho osobe. Z tohto dôvodu dovolateľ uplatnil dňa 09. júla 2025 voči uvedeným sudkyňami námietku zaujatosti, o ktorej rozhodol najvyšší súd dňa 22. júla 2025 uznesením sp. zn. 7Nc/2/2025. Najvyšší súd predmetným uznesením tieto sudkyne vylúčil z ďalšieho prejednávania a rozhodovania veci argumentujúc, že subjektívne zaujatý a neprístojný spôsob vyjadrovania sa k osobe otca ich diskvalifikuje z objektívneho pohľadu na ich nestrannosť a nezaujatosť. Vzhľadom na uvedené považoval dovolateľ za potrebné uplatniť dovoláciu námietku v zmysle § 420 písm. e) CSP.

2.2. V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 420 písm. f) CSP dovolateľ namietal, že odvolací súd nijako nereflektoval skutočnosť, že predmetom súdneho konania sú okrem jeho (otca), matky a maloletých U. a G. G., tiež práva starých rodičov maloletých - Ing. C. G. a Ing. G. G., CSc. a súrodencov maloletých - G. G., Y. G. a M. G.. Odvolací súd s uvedenými osobami nekonal ako s

účastníkmi konania, čím podľa dovolateľa došlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces v intenzite spôsobilej založiť dôvodnosť predmetného dovolacieho dôvodu. Námietku podporil odkazom na zrušujúce uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 7CdoR/12/2024. Najvyšší súd v predmetnom uznesení vyslovil nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu z dôvodu, že odvolací súd otcovi nevysvetlil, ako sa pri rozhodovaní vysporiadal s naplnením princípu najlepšieho záujmu všetkých súrodencov G. navzájom a prečo zamietol návrh na nariadenie výchovného opatrenia vo vzťahu k náprave zjavne narušených vzťahov medzi maloletou U. a G. s ich súrodencami (ktorí pochádzajú zo súčasného otcovho manželstva) a tiež s ich starými rodičmi.

2.3. Dovolateľ navrhol, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň navrhol, aby sudkyne odvolacieho súdu JUDr. Katarína Slováčková, JUDr. Ľubica Bundzelová a Mgr. Andrea Hadnagyová dovolací súd vylúčil z ďalšieho prejednávania a rozhodovania veci.

3. Matka sa k dovolaniu otca nevyjadřila.

4. Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava ako procesný opatrovník maloletých detí sa k dovolaniu otca nevyjadřil.

5. Najvyšší súd už v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/236/2016 (publikovanom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 19/2017) uviedol, že základným (a spoločným) znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa § 420 CSP, je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej, alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. V prípade, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z § 420 CSP, dovolací súd skúma prednostne, či ide o rozhodnutie v ňom uvedené; k preskúmaniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa o existencii procesnej vady konania v zmysle § 420 CSP pristupuje dovolací súd len vtedy, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu uvedenému v tomto ustanovení. Ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 CSP irelevantné, či k dovolateľom namietanej procesnej vade došlo alebo nedošlo.

6. Z judikatúry najvyššieho súdu (R 21/2018 a R 76/2018) vyplýva, že rozhodnutie o neodkladnom opatrení, ktoré spĺňa kritérium prípustnosti dovolania „vo veci samej“, a/alebo ktorým sa „konanie končí“ v zmysle § 420 CSP, je také, ktoré konzumuje vec samu. Ide o prípady, kedy rozhodnutie o neodkladnom opatrení je iniciované a vydané ešte pred konaním vo veci samej, a zároveň na ktoré už nebude nadväzovať konanie vo veci samej. Povedané inými slovami, rozhodnutiami, ktoré konzumujú vec samu, sú také, u ktorých sa nepredpokladá, že budú po ich vydaní dotknuté meritórnym rozhodnutím vydaným v súvisiacej veci.

7. V posudzovanom prípade odvolací súd návrh otca na nariadenie neodkladného opatrenia podaného v priebehu odvolacieho konania vo veci samej o uloženie výchovného opatrenia zamietol.

8. Dovolací súd skúmal, či napadnuté uznesenie odvolacieho súdu je rozhodnutím vo veci samej, prípadne rozhodnutím, ktorým sa konanie končí. Rozhodnutím odvolacieho súdu vo veci samej je rozsudok, ktorým odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie buď potvrdzuje alebo mení, ale napr. i rozhodnutie o neodkladnom opatrení, ak samotné neodkladné opatrenie konzumuje vec samu (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 5Obdo/76/2016 a odbornú právnickú literatúru - Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol.: Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, str. 458). Taká situácia môže nastať v prípade návrhov na nariadenie neodkladného opatrenia podaných po skončení konania (pri splnení podmienok § 325 ods. 1 CSP). Rovnako v prípade návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia pred začatím konania, na ktoré nenadväzuje žaloba, resp. návrh na začatie konania podľa § 336 ods. 1 CSP, konanie končí rozhodnutím o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a konzumuje vec samu. O rozhodnutie, ktorým sa konanie končí, by išlo aj v prípade, že súd musel vec skončiť procesne (pre existenciu prekážky vecného prejednávania odôvodňujúcej zastavenie konania alebo odmietnutie podania) bez toho, aby vec

prejednal.

9. V danom prípade je nesporné a pre posúdenie prípustnosti dovolania podaného voči rozhodnutiu odvolacieho súdu významné, že dovolaním napádané uznesenie odvolacieho súdu, ktorým súd zamietol návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, bolo vydané počas priebehu konania vo veci samej. Po vydaní napadnutého rozhodnutia súd i naďalej pokračoval v konaní vo veci uloženia výchovného opatrenia (t. j. v konaní vo veci samej), z čoho vyplýva len dočasnosť a predbežnosť napadnutého rozhodnutia do času konečného rozhodnutia o veci rozsudkom.

10. Dovoláním napadnuté uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bol v štádiu odvolacieho konania zamietnutý návrh na nariadenie neodkladného opatrenia nemá podľa už uvedeného povahu rozhodnutia vo veci samej a nie je ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí. Dovolací súd sa preto nemal možnosť zaoberať posudzovaním opodstatnenosti namietaných väd dovolateľom.

11. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd nerozhodoval, nakoľko o ňom rozhodne súd nižšej inštancie v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

12. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.